

การบริหารจัดการ การท่องเที่ยวดำน้ำลึกเชิงบูรณาการกรณีศึกษาเกาะเต่า
ตำบลเกาะเต่า อำเภอพะงัน จังหวัดสุราษฎร์ธานี

The Integrated Scuba Tourism Management case study at Koh Tao,
Koh Tao District, Phangan, Surathanee

ธำรงค์ดี ดำรงศิริ¹, วาริชต์ มัชฌมบุรุษ²

นักศึกษา หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาการจัดการการท่องเที่ยว, ²อาจารย์ประจำ และประธาน
หลักสูตรคณะกรรมการจัดการการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยพะเยา
E-mail address: tdamrongsiri@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันของการจัดการท่องเที่ยว การดำน้ำลึก ตลอดจนปัญหาและอุปสรรคต่างๆ รวมถึงการศึกษาพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวดำน้ำ โดยใช้การวิจัยเชิงคุณภาพ เป็นการสัมภาษณ์เชิงลึกเป็นเครื่องมือ เก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informants) ซึ่งเป็นผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการการท่องเที่ยวการดำน้ำลึก โดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างผู้เกี่ยวข้องถูกคัดเลือกแบบเจาะจงทั้งภาครัฐและเอกชน รวมถึงนักท่องเที่ยว ประกอบไปด้วย กำนันตำบลเกาะเต่า นายกเทศมนตรีตำบลเกาะเต่า ผู้ใหญ่บ้าน ผู้อำนวยการหลักสูตรดำน้ำสถาบัน PADI เจ้าของกิจการสถาบันสอนดำน้ำ ผู้เชี่ยวชาญด้านวิทยาศาสตร์ทางทะเล และนักท่องเที่ยวรวมจำนวน 12 คน โดยใช้คำถามแบบเฉพาะเจาะจง แบบเตรียมคำถามมีโครงสร้าง จากนั้นใช้การวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) รวมถึงการวิเคราะห์สถานะแวดล้อมภายในและภายนอกของการท่องเที่ยวดำน้ำ โดยใช้ SWOT Analysis ผลการวิจัยพบว่า เกาะเต่าถือเป็น เป็นแหล่งที่ผลิตนักดำน้ำมากที่สุดในโลก เป็นธุรกิจหลักที่นำรายได้มาสู่ชุมชนอย่างแท้จริง และเกื้อหนุนธุรกิจอื่นๆที่เกี่ยวข้องทั้งหมด ในอดีตที่ผ่านมาเกาะเต่ารวมถึงทรัพยากรมีสภาพที่สมบูรณ์ ส่งผลให้เกาะเต่าได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทย และชาวต่างชาติคนนอกจากนี้ยังเป็นแหล่งดำน้ำที่มีการสอน และออกบัตรดำน้ำสูงที่สุดแห่งหนึ่งในโลกอีกด้วย ดังนั้น แหล่งทรัพยากรใต้ท้องทะเลของเกาะเต่าที่มีความสมบูรณ์ และสวยงาม จนได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก ในทางตรงกันข้ามยังเกิดปัญหาเรื่องสิ่งแวดล้อมทางทะเลของเกาะเต่า โดนทำลายส่งผลไปในทิศทางที่เสื่อมโทรมลง ซึ่งส่งผลถึงการท่องเที่ยวที่เป็นรายได้หลักให้กับคนในชุมชน เป็นปัญหาที่ต้องได้รับการแก้ไขแบบบูรณาการ

คำสำคัญ: การบริหารจัดการ, การท่องเที่ยวดำน้ำลึก, การจัดการการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการ

ABSTRACT

The objective of this research was to study about the scuba tourist's behavior by conduct qualitative research and using depth interview with structure questionnaire in private and public sectors and the selected person consist of Village Headman, Village leader, Mayor, PADI Course Director, Business owner, Marine science specialist and tourist. Also using SWOT analysis for external and internal factors together with content analysis. The research result found Koh Tao is the destination of scuba tourist. Refer to the Tourism Authority of Thailand mention that Koh Tao is the highest place that certified scuba diver and all business concerned i.e. hotel resort scuba diving school restaurant are integrated generate income to community. Due to Koh Tao has plentiful of the natural resources both on the island and under the sea for example coral, sea animal. Once the number of tourist increasing and tourism industry had expanded by build infrastructure like hotel, resort then create pollution garbage, waste water direct to the sea with destroy environment. All these problems affect direct to community in Koh Tao and how to make a sustainable tourism to protect the environment for next generation and future.

Key words: Integrated Management, Scuba Tourism, Eco Scuba Tourism

บทนำ

ในทศวรรษที่ผ่านมาการท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศไทย ทั้งนี้ความสำเร็จเกิดขึ้นจากการช่วยผลักดันทั้งภาครัฐ และเอกชนที่ทำให้อุตสาหกรรมนี้เคลื่อนตัวไปข้างหน้าอย่างไม่หยุดยั้ง และแสดงบทบาทในการเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการขยายตัวทางเศรษฐกิจนำไปสู่การจ้างงาน สร้างอาชีพ กระจายรายได้ และการลงทุนในธุรกิจที่เกี่ยวข้องมากมาย เป็นการสร้างความมั่นคงให้กับประชาชน และประเทศชาติอย่างมาก นำไปสู่การยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน (ฉันทิช วรณถนอมม, 2552, หน้า 100)

ประเทศไทยมีอัตราจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติซึ่งเข้ามาท่องเที่ยวถึงปีละ 22 ล้านคน ทำรายได้มหาศาลให้กับประเทศ รวมถึงการจ้างงานใน

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวโดยเฉพาะการท่องเที่ยวทางทะเลซึ่งประกอบด้วยชายฝั่งอ่าวไทยและชายฝั่งอันดามันยาวรวมกันประมาณ 2,800 กิโลเมตร และมีจังหวัดถึง 23 จังหวัดจากทั้งหมด 77 จังหวัดในประเทศที่มีอาณาเขตติดกับทะเลมีเขตทางทะเล (Maritime zones) โดยรวมประมาณ 320,000 ตารางกิโลเมตรในขณะที่มีอาณาเขตบนบกทั้งหมดประมาณ 513,000 ตารางกิโลเมตรเท่านั้น

ทะเลจึงเป็นแหล่งทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ มีคุณภาพสิ่งแวดล้อมและเป็นแหล่งทรัพยากรที่สำคัญที่หล่อเลี้ยงชีวิตคนไทยทั้งประเทศ คนไทยมีความผูกพันกับทะเลอย่างมากซึ่งนับวันการใช้ประโยชน์จากทะเลมีเพิ่มมากขึ้น แต่เนื่องจากการใช้เป็นไปโดยขาดแผนการ (แบบองค์รวม) ที่ชัดเจนและการประสานงานร่วมกันระหว่างหน่วยงาน ทั้งภาครัฐ และเอกชนที่เกี่ยวข้องยังมีไม่

มากเท่าที่ควรปัญหาต่างๆ จึงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ประเทศไทยตั้งอยู่บริเวณน่านน้ำเขตร้อนในแถบบริเวณเส้นศูนย์สูตรอุดมสมบูรณ์ไปด้วยสิ่งมีชีวิตและแหล่งปะการังอีกทั้งยังมีการแพร่กระจายของแนวปะการังอย่างหนาแน่นที่สุดแห่งหนึ่ง มีทรัพยากรทางทะเลติดอันดับ 1 ใน 10 ของโลกมาเป็นเวลานานพื้นที่ประเทศไทยมีส่วนของแหลมที่ยื่นออกไป ทำให้แบ่งออกเป็น 2 ฝั่งคือ ฝั่งตะวันออกหรืออ่าวไทย และฝั่งตะวันตกหรือฝั่งอันดามันฝั่งอ่าวไทยเป็นส่วนหนึ่งของทะเลจีนใต้ของมหาสมุทรแปซิฟิก มีลักษณะเป็นชายหาดค่อยๆ ลดลง ส่วนฝั่งอันดามันเป็นส่วนหนึ่งของมหาสมุทรอินเดีย มีลักษณะเป็นไหล่ทวีป มีแนวปะการังยาวหลายกิโลเมตร ทรัพยากรทางทะเลทั้งสองฝั่งของทะเลมีความแตกต่างกันด้านความหลากหลายและมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว

แหล่งดำน้ำที่สวยงามหลายแหล่ง และติดอันดับความนิยมต้นๆ ถึงเป็นหนึ่งในทรัพยากรที่สามารถเป็นแหล่งท่องเที่ยว ดึงดูดนักท่องเที่ยวดำน้ำ นำรายได้เข้าประเทศได้ปีละมากๆ รวมทั้งจำนวนของนักดำน้ำ ที่สามารถผ่านการสอบใบประกาศนียบัตรของสถาบัน PADI (Professional Association of Diving Instructors) ซึ่งเป็นองค์กรสำหรับฝึกนักดำน้ำ ที่ใหญ่ที่สุดในโลกได้ ตามสถิติปัจจุบัน พ.ศ. 2556 (PADI Global Certification & Membership Statistics) มีจำนวนนักดำน้ำทั่วโลกถึง 24 ล้านคน (สถาบัน PADI, 2559)

ปัญหาที่พบเกี่ยวกับนักท่องเที่ยวดำน้ำคือการขาดความรู้ความเข้าใจในการดำน้ำ ตลอดจนความรู้ในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และทรัพยากรทางทะเล ทำให้ทะเลไทยหลายแห่ง และจุดดำน้ำหลายจุดเกิดความเสียหาย เช่น การเหยียบลงบนปะการัง การทิ้งขยะจากเรือสู่ทะเล การจับสัตว์น้ำ

อีกทั้งยังขาดการบริหารจัดการที่ดีของผู้ประกอบการธุรกิจการดำน้ำ ไม่ว่าจะเป็นโรงเรียนสอนดำน้ำ ผู้ให้บริการท่องเที่ยวดำน้ำ ผู้ให้บริการขนส่งทางเรือ เช่น เหน้เสียหายตรงลงสู่ทะเล ตลอดจนเจ้าหน้าที่ของรัฐ และชุมชนท้องถิ่น จึงทำให้เกิดประเด็นที่น่าสนใจคือ (1) เกิดความเสื่อมโทรมของแหล่งท่องเที่ยว และความเสียหายของทรัพยากรทางทะเล ไม่ว่าจะเป็น ปะการัง สัตว์ทะเลต่างๆ (2) ขาดการกำหนดมาตรฐานของสินค้า (หรือการกำหนดข้อปฏิบัติอย่างชัดเจนในหลักสูตรการเรียนดำน้ำ และบริการการท่องเที่ยวดำน้ำ รวมถึงการควบคุม เพื่อเป็นปัจจัยสำคัญในการอนุรักษ์ และดึงดูดนักท่องเที่ยว และยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขัน (3) ขาดกลไก และรูปแบบในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวดำน้ำ (Scuba Tourism)

ปัจจุบันมีการนำประโยชน์จากทะเลมาใช้มากขึ้น โดยขาดจิตสำนึกประเทศไทยยังมีสถานที่ที่ให้ความรู้ความเข้าใจและปลูกฝังจิตสำนึกในปริมาณที่น้อยและที่มีอยู่ไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอ มีศักยภาพด้อยกว่าต่างประเทศทำให้ทรัพยากรทางทะเลมีคุณภาพน้อยลงและเสื่อมสภาพลงทุกวัน โดยเฉพาะการดำน้ำ ถึงเป็นการเข้าไปรบกวนธรรมชาติ โดยนักดำน้ำยังขาดจิตสำนึกในการอนุรักษ์ในธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาสภาพปัจจุบันในการจัดการท่องเที่ยว การดำน้ำลึก ตลอดจนปัญหาและอุปสรรค เพื่อนำมากำหนด การบริหารจัดการการท่องเที่ยว การดำน้ำลึกเชิงบูรณาการ ในท้องทะเลไทยภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

2. เพื่อกำหนดการบริหารจัดการ การท่องเที่ยว การค้าปลีกเชิงบูรณาการในท่องเที่ยวทะเลไทยภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

เป็นการสัมภาษณ์เชิงลึกเป็นเครื่องมือ เก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informants) ซึ่งเป็นผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการการท่องเที่ยวการค้าปลีก โดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างผู้เกี่ยวข้องถูกคัดเลือกแบบเจาะจงทั้งภาครัฐและเอกชน รวมถึงนักท่องเที่ยว ประกอบไปด้วย กำนันตำบลเกาะเต่า นายกเทศมนตรีตำบลเกาะเต่า ผู้ใหญ่บ้าน ผู้อำนวยการหลักสูตรค้าปลีก สถาบัน PADI เจ้าของกิจการสถาบันสอนดำน้ำผู้เชี่ยวชาญด้านวิทยาศาสตร์ทางทะเล และนักท่องเที่ยวรวมจำนวน 12 คน โดยใช้คำถามแบบเฉพาะเจาะจง แบบเตรียมคำถามมีโครงสร้าง จากนั้นใช้การวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) รวมถึงการวิเคราะห์สภาวะแวดล้อมภายในและภายนอกของการท่องเที่ยวดำน้ำ โดยใช้ SWOT Analysis

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญในการทำวิจัยในครั้งนี้แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่

1. ผู้เชี่ยวชาญด้านวิทยาศาสตร์ทางทะเล ที่เป็นนักวิชาการ และผู้เชี่ยวชาญในเรื่องทะเล โดยจะเลือกแบบเฉพาะเจาะจง
2. เจ้าหน้าที่ภาครัฐ ได้แก่ ภาครัฐที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับทรัพยากรทางทะเล และพื้นที่ที่รับผิดชอบโดยตรง อันได้แก่ เจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบล เจ้าหน้าที่กรมทรัพยากรทางทะเล และชายฝั่ง เจ้าหน้าที่กรมอุทยาน โดยทั้งหมดนี้ เป็นการเลือกแบบเฉพาะเจาะจงเช่นกัน

โดยจะต้องมีตำแหน่งในระดับหัวหน้างานในองค์กรนั้นๆ

3. สถาบันสอนดำน้ำ โดยจะแบ่งออกเป็นสถาบันที่มีคนพื้นที่ และสถาบันที่มีต่างชาติ เป็นเจ้าของ จากนั้นสุ่มแบบไม่ใช้หลักความน่าจะเป็น แต่จะด้วยการเลือกแบบเจาะจง เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่ละ 2 สถาบัน รวมเป็น 4 สถาบันรวมถึงผู้ประกอบการโรงแรม ที่พัก รีสอร์ท และร้านอาหาร อีกอย่างละ 2 ที่โดยผู้ให้ข้อมูลในการวิจัย จะต้องมีความสัมพันธ์เป็นเจ้าของสถาบัน เจ้าของกิจการผู้ประกอบการ หรือดำรงตำแหน่งบริหาร

4. ชุมชนผู้เป็นเจ้าของพื้นที่ โดยการทำ การสัมภาษณ์ กับผู้นำชุมชน ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง โดยการเลือกแบบเฉพาะเจาะจงเช่นกัน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

เครื่องมือสำหรับเก็บรวบรวมข้อมูล ตามวัตถุประสงค์ในข้อนี้ ใช้วิจัยทั้งเชิงคุณภาพ โดยมีเครื่องมือ ดังนี้

1. การสัมภาษณ์แบบเชิงลึก โดยใช้แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (structure interview) มีการจัดเตรียมคำถามไว้ล่วงหน้า ซึ่งกำหนดประเด็นคำถามในการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลเชิงลึก (depth interview) ทั้งนี้จะใช้กับ เจ้าหน้าที่ของรัฐที่กำกับดูแล ด้านนโยบาย การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมทางทะเล เจ้าหน้าที่ท้องถิ่น หรือกับผู้เชี่ยวชาญด้านวิทยาศาสตร์ทางทะเล

2. การสังเกต (observation) โดยการทำวิจัยจะสังเกตพฤติกรรมของทั้ง สถาบันสอนดำน้ำ นักท่องเที่ยวค้าปลีก และผู้ประกอบการ เช่นผู้ให้ การเดินเรือ เพื่อพานักท่องเที่ยวไปยังจุดดำน้ำ รวมถึงการพูดคุย การจดบันทึก การถ่ายภาพ และการวิเคราะห์ข้อมูล การสังเกตการณ์นั้นจะใช้การ

สังเกตการณ์ทั้ง 2 แบบ คือ การสังเกตการณ์ (1) แบบมีส่วนร่วม (participant observation) หรืออาจจะเรียกว่า การสังเกตภาคสนาม (field observation) หรือ การสังเกตเชิงคุณภาพ (qualitative observation) ซึ่งเป็นการสังเกตชนิดหนึ่ง ที่เข้าไปใช้ชีวิตกับกลุ่มที่ถูกศึกษา มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมนั้นๆ (2) แบบไม่มีส่วนร่วม (Nonparticipation observation) โดยเป็นการสังเกตการณ์ที่ผู้วิจัยเฝ้าสังเกตอยู่วงนอก ไม่เข้าไปร่วมกิจกรรมที่ทำอยู่ (สุภาวงศ์ จันทวานิช, 2555, หน้า 46-48)

3. การสนทนากลุ่ม (group discussion and focus group) เป็นการรวบรวมข้อมูลในลักษณะสนทนากลุ่ม ทั้งการพูดคุย แบบเป็นทางการ และไม่ เป็นทางการ เพื่อวิเคราะห์สถานการณ์ รวมถึง แนวทาง และปัจจัยที่ส่งผลต่อสภาพปัจจุบัน

ผลการศึกษา

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 พบว่าการทำวิจัยในครั้งนี้เป็นการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ จากการทำการวิจัยเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง กับหน่วยงานภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า รวมถึงการใช้การสังเกตสภาพแวดล้อมของการท่องเที่ยว การบริหารจัดการ และพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวและสามารถวิเคราะห์ออกมาเป็น จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคของเกาะเต่า รวมถึงข้อมูลเชิงคุณภาพได้ ดังนี้

จุดแข็ง

1. เป็นสถานที่ดำน้ำที่ติดอันดับ 1 ใน 10 ของเมืองไทย (อันดับ 4)
2. เป็นสถานที่ผลิตนักดำน้ำมากที่สุดในโลก

3. มีความหลากหลายทางชีวภาพ ทั้งบนบกและในทะเล รวมถึงจุดดำน้ำที่มนุษย์สร้างขึ้น และเรือจม
4. สามารถดำน้ำได้ตลอดทั้งปี
5. หลักสูตรดำน้ำมีราคาถูก
6. มีครูสอนดำน้ำ หลากหลายภาษา

จุดอ่อน

1. มีพื้นที่ใช้สอยประโยชน์ได้เพียง 30% ที่เหลือคือที่ลาดชันและภูเขา
2. ความร่วมมือของชุมชน ยังคงเป็นแบบหลวมๆ
3. ปัญหาแรงงานต่างชาติ และอาชญากรรม
4. ปัญหาน้ำเสีย การคัดแยก และกำจัดขยะ

โอกาส

1. เป็นสถานที่ที่นิยมชมชอบของชาวต่างชาติ แบบปากต่อปากแนะนำ
2. มีรูปแบบการบริหารงานแบบเทศบาล ตำบล ทำให้เกิดความคล่องตัว

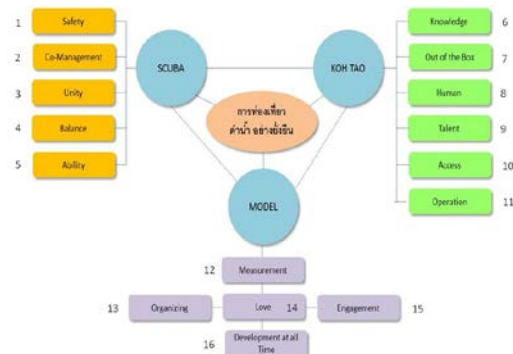
อุปสรรค

1. มีปัญหาเรื่องการครอบครองที่ดิน เพราะเป็นที่ราชพัสดุ
2. ในอดีตการก่อสร้างขาดการวางผังที่ถูกต้อง
3. ส่วนงานเทศบาลตำบล ขาดงบประมาณการบริหารงาน
4. ขาดบุคคลากรผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อกำหนดการบริหารจัดการ การท่องเที่ยวการดำน้ำลึกเชิงบูรณาการ

ภายหลังจากการทราบปัญหาของการท่องเที่ยวการดำน้ำลึกที่เกาะเต่าในประเด็นต่างๆ รวมถึงข้อมูลวิจัยทั้งเชิงปริมาณ และเชิงคุณภาพ จากการสังเกต และการสัมภาษณ์ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง

ทั้งภาครัฐและภาคเอกชน รวมถึงชุมชนบนเกาะเต่าแล้ว สามารถนำมากำหนดรูปแบบการพัฒนาการท่องเที่ยว การดำน้ำลึกเชิงอนุรักษ์ ในท้องทะเลไทยภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยได้ ดังนี้

การบริหารจัดการการท่องเที่ยว การดำน้ำลึกเชิงบูรณาการ ในท้องทะเลไทยภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย Scuba Koh Tao Model

รูปแบบการบริหารจัดการการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า สามารถจัดการได้ด้วยรูปแบบ ดังต่อไปนี้ SCUBA KOH TAO MODEL โดยจะต้องทำอย่างบูรณาการ คือ ต้องบริหารจัดการทุกอย่างไปพร้อมๆ กันในทุกๆ ด้าน และเน้นการบริหารจัดการอย่างต่อเนื่อง ต้องได้รับความร่วมมือจากทุกฝ่าย ไม่ว่าจะเป็นภาครัฐ นักท่องเที่ยวผู้ประกอบการ และชุมชน โดยสามารถจำแนกได้ดังนี้

1. ความปลอดภัย (Safety) นับเป็นเรื่องสำคัญสูงสุดของนักท่องเที่ยว การที่นักท่องเที่ยวมาเที่ยว เพื่อที่จะหาความสุข ความสำราญ และพักผ่อน ดังนั้นหากเกิดเหตุที่ไม่คาดคิดที่ทำให้เกิดการบาดเจ็บ หรือถึงขั้นเสียชีวิต ก็จะเป็นการเสียชีวิตภัย เสียชีวิตและทำลายบรรยากาศการท่องเที่ยว สำหรับเรื่องความปลอดภัยบนเกาะเต่าสามารถแบ่งการบริหารจัดการออกได้เป็น 2 ส่วนคือ

(1) ความปลอดภัยขณะเดินทาง (2) ความปลอดภัยขณะดำน้ำ

1.1 ความปลอดภัยขณะเดินทาง

1.1.1 การเดินทางจากชายฝั่งจังหวัด

ชุมพรมายังเกาะเต่า บริษัทเดินเรือที่รับผิดชอบขนย้ายนักท่องเที่ยวควรมีแนวทางปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยดังนี้พนักงานเดินเรือควรตรวจสอบสภาพอากาศกับกรมอุตุนิยมวิทยา หรือศูนย์วิทยุชายฝั่งท้องถิ่น หากมีคลื่นพายุลมแรง ควรหลีกเลี่ยงการเดินทางเดินเรือพนักงานเดินเรือจะต้องมีใบอนุญาตในการขับเรืออย่างถูกต้อง และให้ตรงตามประเภทของเรือนั้นๆ ที่ขับและควรศึกษาเส้นทางเดินเรือเป็นอย่างดี ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความระมัดระวังในการเดินเรืออย่างปลอดภัย และภายในเรือต้องมีเรดาร์นำทาง และอุปกรณ์นำร่องทางทะเล มีการตรวจสอบสภาพเรือ และอุปกรณ์บนเรือให้พร้อมใช้งาน เพื่อเตรียมพร้อมในกรณีเมื่อเกิดเหตุฉุกเฉิน รวมถึงมีการซ้อมรับมือกับสถานการณ์อันเลวร้ายที่อาจเกิดขึ้นควรมีการฝึกซ้อมให้กับพนักงาน ในกรณีฉุกเฉินเพื่อทำการอพยพผู้โดยสาร และนักท่องเที่ยวในกรณีเกิดเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิด เช่น ไฟไหม้บนเรือเส้นทางอพยพจะเป็นอย่างไร ใครทำหน้าที่อะไรต้องปฏิบัติตามกฎของการเดินเรืออย่างเคร่งครัด เช่น การใช้ความเร็ว การติดสัญญาณไฟทิศทางการเดินเรือต้องมีการทำบันทึกจำนวนผู้โดยสารอย่างละเอียดทุกครั้ง เพราะในกรณีเกิดเหตุผู้โดยสารสูญหาย จะได้รับการช่วยเหลือได้ทันท่วงที ทั้งนี้จากการสังเกตเมื่อเป็นผู้โดยสาร สิ่งที่คุณประกอบการขาด คือ การสาธิต หรือวีดีโอสาธิตการใช้อุปกรณ์ในกรณีเมื่อเกิดเหตุฉุกเฉิน เพื่อความปลอดภัยของผู้โดยสาร และนักท่องเที่ยวในเวลาที่เกิดเหตุจะได้ทราบที่ต้องปฏิบัติตัวอย่างไร ควรมีการบรรทุกผู้โดยสารในอัตราที่กำหนดสื่อสารกับ

ผู้โดยสารอย่างสม่ำเสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่เกิดสถานการณ์ไม่ปกติ รวมถึงมีอุปกรณ์การสื่อสารพร้อมใช้ เพื่อติดต่อกับฝั่งในกรณีที่ต้องการความช่วยเหลือฉุกเฉิน

1.1.2 การเดินทางจากฝั่งเพื่อไปท่องเที่ยวยังจุดต่างๆ การเดินทางจากฝั่งเกาะเต่าไปยังเกาะนางยวนซึ่งเป็นเกาะที่อยู่ติดกับเกาะเต่าหรือจุดดำน้ำอื่นๆ เพื่อพานักท่องเที่ยวดำน้ำไปยังจุดดำน้ำชั้นแรกผู้ประกอบการต้องกำหนดเรือให้เหมาะสมกับจำนวนผู้โดยสารผู้ขับขี่เรือจะต้องมีใบอนุญาตให้ตรงกับประเภทของเรือที่ขับขี้อยู่ และจะต้องมีความรู้ในการขับเรือ รวมถึงการทำควมเข้าใจเกี่ยวกับเส้นทาง และการตรวจสอบสภาพเรือให้พร้อมใช้งาน และภายในเรือต้องมีอุปกรณ์ช่วยอำนวยความสะดวกในการนำร่อง นำทางวิทยุสื่อสาร รวมถึงอุปกรณ์ช่วยเหลือในยามฉุกเฉิน รวมถึงจัดให้มีภานชนะในการทิ้งขยะบนเรือ และตัวเรือเองจะต้องมีการจัดเก็บของเสียที่จะไม่ทิ้งลงทะเล

1.1.3 การท่องเที่ยวบนเกาะ เกาะเต่า นอกจากสถานที่เที่ยวทางทะเลแล้ว บนเกาะยังมีจุดท่องเที่ยวอื่นๆ อีกมากมาย สิ่งที่น่าสนใจเพื่อการพัฒนา คือ การจัดให้มีไฟส่องสว่างให้เพียงพอบนเส้นทางที่นักท่องเที่ยวสัญจรจัดให้มีชุดเจ้าหน้าที่ตำรวจ และตำรวจท่องเที่ยว เพื่ออำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวมีจุดประจำ และจุดรับแจ้งความ รวมถึงจุดประชาสัมพันธ์ทำความสะดวกชายหาดอย่างสม่ำเสมอ ด้วยการเก็บเศษซากต่างๆ ที่อาจเป็นอันตรายได้ เช่นเศษแก้ว ขวดหรือกระป๋องเป็ยร์การจัดชุดอาสาลาดตระเวรตรวจสอบความเรียบร้อยและความปลอดภัย และจัดเตรียมสถานที่รักษาและปฐมพยาบาล ในกรณี

เกิดเหตุฉุกเฉินจัดทีมเคลื่อนย้ายผู้ป่วยในการนี้ฉุกเฉิน หรือเพื่อต้องการไปรักษาตอบนชายฝั่ง

1.2 ความปลอดภัยขณะดำน้ำ หลักสูตรการดำน้ำจะเน้นถึงทักษะการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวดำน้ำเอง

2. ความร่วมมือ (Co-Management)

2.1 ความร่วมมือของชุมชนนับเป็นเรื่องสำคัญที่เป็นตัวบ่งชี้ความสำเร็จของการรักษาและอนุรักษ์ทรัพยากรอย่างยั่งยืน เพราะความร่วมมือของชุมชนคือหัวใจสำคัญ ชุมชนเป็นเจ้าของพื้นที่เกาะเต่า ที่จะรักษาทรัพยากรทางทะเลอันได้แก่สัตว์ทะเลทุกชนิด พืช ปะการังที่เป็นที่อยู่อาศัยของสัตว์น้อยใหญ่ต่างๆ หากปะการังถูกทำลาย สัตว์ทะเลก็อยู่ไม่ได้ เมื่อไม่มีสัตว์ทะเล ก็ไม่มีการดำน้ำไม่มีการท่องเที่ยวเกิดขึ้น ดังนั้น “ชุมชนจะต้องมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ และวางแผนทรัพยากรอันมีค่าอย่างนี้ และต้องร่วมมือกัน ที่จะปกป้องอนุรักษ์แนวปะการังอย่างเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมเพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน” โดยยึดหลักปฏิบัติดังต่อไปนี้ โดยชุมชนที่ทำธุรกิจให้บริการการท่องเที่ยวดำน้ำต้องติดตามและแสดงป้ายหลักสัตยาบรรณความร่วมมือในเรื่องการอนุรักษ์ และแปลเป็นภาษาต่างๆ ยึดมั่นต่อแนวทางปฏิบัติในการดำน้ำอย่างเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและเป็นตัวอย่างที่ดีแก่นักท่องเที่ยวมีการจัดกิจกรรมเก็บขยะบนชายหาด และทำความสะดวกแนวปะการังร่วมมือในการจัดทำทุนผูกเรือ ใช้ทุนผูกเรือแทนการทอดสมอไม่จับ ไม่ขายสัตว์ทะเล หรือเก็บปะการังร่วมให้ข้อมูลรายงานสภาพปะการังให้กับเจ้าหน้าที่รัฐจัดที่เก็บ ที่ทิ้งขยะในเรือ และนำขยะขึ้นไปทิ้งบนฝั่งด้วยความรับผิดชอบหลีกเลี่ยงหรือปล่อยสิ่งปฏิกูลลงทะเลให้น้อยที่สุดให้ชุมชนยึดถือตามกฎระเบียบ ข้อบังคับกฎหมายของท้องถิ่น ประเทศและระหว่างประเทศ

ตามที่วางไว้โดยก่อนดำเนินา ต้องมีการอธิบายให้นักท่องเที่ยวที่เข้ามาทราบและเข้าใจถึงแนวทางการดำเนินาอย่างเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม จัดให้มีการฝึกฝนแก่เจ้าหน้าที่ของเรือ รวมถึงนักท่องเที่ยวเรื่องการดำเนินาและการควบคุมการเล่นเรือที่ดี รวมถึงสนับสนุนและส่งเสริม “พฤติกรรมที่ไม่แต่ต้องสิ่งมีชีวิตใต้ทะเลขณะท่องเที่ยวดำเนินาอย่างเด็ดขาด”

2.2 ความร่วมมือระหว่างชุมชนกับภาครัฐ
สำหรับความร่วมมือระหว่างชุมชนกับภาครัฐสามารถเกิดความร่วมมือได้หลายมิติด้วยกัน เช่น ตัวอย่างดังต่อไปนี้ความร่วมมือในการเคารพกฎการขับชื้อพาหนะให้ถูกกฎระเบียบจราจร ไม่ว่าจะ เป็นรถยนต์ หรือรถจักรยานยนต์ เรื่องระเบียบการก่อสร้างอาคาร ร้านอาหาร ให้ถูกแบบมาตรฐานและระเบียบที่วางไว้ ปัจจุบันภาครัฐคือหน่วยงานเทศบาลได้มีนโยบายสำหรับสิ่งปลูกสร้างใหม่ เมื่อมีการก่อสร้างอาคารจะต้องติดเครื่องดักไขมัน ก่อนที่จะทิ้งน้ำเสียลงสู่ท่อระบายน้ำ รวมถึงการคัดแยกขยะ เมื่อทิ้งลงสู่ภาชนะที่ทางเทศบาลจัดไว้ให้

3. ความเป็นหนึ่งเดียวของชุมชน (Unity) การรวมตัวของชุมชนนับเป็นเรื่องสำคัญในการสร้างความแข็งแกร่งของชุมชน การมองเห็นสิ่งเดียวกันคือ ท่องเที่ยวคือรายได้ที่นำรายได้มาให้กับคนในชุมชน

4. การรักษาสมดุลย์ (Balance) รักษาสมดุลย์ทางธรรมชาติ คือการให้ธรรมชาติได้พักและฟื้นตัวการปิดเกาะ 1 เดือนถือเป็นข้อเสนอแนะแนวทางปฏิบัติที่ผู้ประกอบการจะได้ใช้ช่วงหน้าฝนหรือหน้ามรสุม ฤดูกาลที่นักท่องเที่ยวไม่นิยมจะมาเที่ยว เป็นการหยุดพักและให้ธรรมชาติกลับคืนมาเหมือนเดิม

5. ชีตความสามารถ (Ability) ในความหมายนี้จะกล่าวถึงความสามารถในการรับรอง (carrying

capacity, CC) มีระดับหรือขีดความสามารถทนทานต่อการพัฒนาหรือถูกกระทำอย่างไรสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเด็น คือ 1) ความสามารถของพื้นที่เกาะเต่าในการรองรับนักท่องเที่ยว 2) ชีตความสามารถในการรองรับของพาหนะและสถานที่ต่างๆ บางจุด ในกรณีนี้หมายถึง เรือโดยสารที่บรรทุกนักท่องเที่ยวจากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่ง ซึ่งมีความเสี่ยงอันตรายได้

6. องค์ความรู้ (Knowledge) ยังขาดองค์ความรู้และการบริหารแบบถูกวิธี ดังนั้นจึงมีการเสนอให้ทางภาครัฐจัดการตั้งจัดตั้งคณะกรรมการที่ปรึกษาทางวิชาการอันประกอบไปด้วยผู้เชี่ยวชาญในสาขาต่างๆ ส่งเสริมการศึกษาวิจัยเพื่อเสริมสร้างองค์ความรู้ที่มีความสำคัญต่อการจัดการพื้นที่ในขณะเดียวกันความร่วมมือและพัฒนาระหว่างภาครัฐและชุมชน จะต้องมีการเสริมสร้างองค์ความรู้ใหม่ๆ ขึ้นตั้งนี้การหาฐานข้อมูลลักษณะทางกายภาพและทรัพยากรธรรมชาติของเกาะเต่าจากนั้นรวบรวมข้อมูลความหลากหลายทางชีวภาพทางทะเล ตรวจสอบสภาพระบบนิเวศบนเกาะปัจจุบันทางด้านกายภาพ และชีวภาพบนแนวปะการัง ของ เกาะ จาก นั้น จึง กำหนด ชีตความสามารถในการรองรับของพื้นที่

7. ความคิดนอกกรอบ (Out of the box) การส่งเสริมให้นักท่องเที่ยวมาเยือน ต้องอาศัยการประชาสัมพันธ์ให้กับกลุ่มเป้าหมายได้ทราบ ดังตัวอย่างเช่น งานไทยเที่ยวไทยซึ่งสนับสนุนคดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ซึ่งส่งผลประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก หรืออีกตัวอย่างหนึ่งของการคิดนอกกรอบ คือ การทำไบเอนชีวิลด์ หรือทะเลจำลอง เพื่อลดการทำลายปะการังจากนักท่องเที่ยวที่มีประสบการณ์น้อย

8. บุคคลากร (Human) บุคคลากรถือเป็นทรัพยากรสำคัญสำหรับการท่องเที่ยว เนื่องจากด้านอุปทานต้องการที่จะให้การบริการที่ดี เพื่อให้นักท่องเที่ยวเกิดความประทับใจในการมาท่องเที่ยว และให้กลับมาท่องเที่ยวซ้ำอีก หรือเป็นการบอกต่อกับนักท่องเที่ยวอื่นๆ เพื่อให้มาท่องเที่ยว เมื่อเกิดความประทับใจก็จะมีรายได้จากการท่องเที่ยวที่ดี ในกรณีนี้จะกล่าวถึงบทบาทหน้าที่ของบุคคลากรทั้งภาครัฐ และภาคเอกชน รวมถึงนักท่องเที่ยว

9. ความรู้ ความสามารถพิเศษ (Talent) เพื่อการพัฒนาอย่างต่อเนื่องและยั่งยืนซึ่งต้องอาศัยบุคคลากรจากภายนอก เข้ามาให้ความรู้ พัฒนา และวางแผนการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Access) ควรทำดังนี้คือจัดให้มีจุดประชาสัมพันธ์ที่หน้าท่าเรือจัดทำเอกสารให้ครองคลุมหลากหลายภาษารวมถึงแผนที่บนเกาะจัดทำศูนย์นิทรรศการเรื่องราวระบบนิเวศน์ พัฒนากิจกรรรมการท่องเที่ยวทางเลือกใหม่ เพื่อลดทอนความสนใจและการรบกวนต่อทะเลและปะการังจัดทำป้ายเครื่องหมายสัญลักษณ์บอกทางให้เป็นสากล

10. การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Access) การเข้าถึงเกาะเต่าจากชายฝั่งทะเล สามารถเข้าถึงเกาะเต่าได้ 2 ทางคือ จากชายฝั่งทะเลชุมพร จังหวัดชุมพร และจากชายฝั่งทะเลดอนสัก จังหวัดสุราษฎร์ธานี โดยเรือเร็วลมพระยา ซึ่งเป็นผู้รับสัมปทานอยู่ (นักท่องเที่ยวส่วนมากใช้บริการนี้อยู่) ซึ่งสามารถควบคุมจำนวนนักท่องเที่ยวได้ดี และการบริการได้มาตรฐาน

11. กระบวนการจัดการ (Operating) การดำเนินงานเพื่อการอนุรักษ์ถือเป็นความปรารถนาของชุมชนเกาะเต่าที่ต้องการรักษาทรัพยากรธรรมชาติทางทะเลอย่างยั่งยืน มีแนวทางในการบริหารจัดการดังนี้

11.1 ในหลักสูตรของ PADI ได้มีการให้นักดำน้ำที่มาเรียนใหม่ ยังไม่มีความชำนาญ ยังไม่สามารถลอยตัวได้ มีการเรียนในสระว่ายน้ำก่อน ซึ่งเรียกว่า confined water เป็นการเรียนในที่จำกัดขอบเขต คือสระว่ายน้ำ สามารถควบคุมการเรียนได้ ทำให้ผู้เรียนไม่รู้สึกกังวล และทำให้เกิดความคุ้นเคยกับการใช้อุปกรณ์ก่อนที่จะออกไปทะเลจริง อันนี้ถือเป็นจุดเริ่มต้นของการอนุรักษ์ท้องทะเล และทรัพยากรทางธรรมชาติเพื่อไม่ให้เกิดปะการัง และทรัพยากรในทะเลเกิดความเสียหาย

11.2 นอกเหนือจากการให้นักดำน้ำ เรียนในสระแล้ว ช่วงที่ออกทะเลแรกๆ นักดำน้ำควรไปยังแหล่งดำน้ำจำลองเฉพาะกิจในทะเลจริงแห่งแรกของอ่าวไทย โดยการไปสร้างแหล่งปะการังเทียมเพื่อลดการทำลายทรัพยากรได้โดยไม่ตั้งใจ Buoyancy world

11.3 ธุรกิจร้านดำน้ำบนเกาะเต่ามีประมาณ 30 กว่าเจ้า (35-36ราย) ทุกร้านมีคนไทยเป็นเจ้าของ สิ่งสำคัญคือ ชุมชน ชุมชนต้องเข้าใจว่า ธุรกิจนี้หากินกับทรัพยากรของบ้านเรา ดังนั้นเราต้องเป็นเจ้าของ ไม่ใช่ให้ต่างชาติมาเป็นเจ้าของ ดังนั้นต่างชาติจะถือหุ้นส่วนน้อย

11.4 สำหรับคนที่มาเรียนเป็น ครูสอนดำน้ำ PADI Dive instructor นั้น จะใช้เวลาเรียนประมาณ 3 อาทิตย์ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของแต่ละคนในตอนที่ยังเรียน Dive master มาว่า ดำน้ำมากี่ไดฟ์แล้ว สิ่งแรกที่สถาบันให้ทำเลยก็คือ ใน 1 อาทิตย์ จะต้องมี 1 วันที่เดินเก็บขยะตามชายหาด

11.5 การบริหารงานการจัดการการดำน้ำที่ดี ผู้ประกอบการควรจะเป็นไดฟ์รีสอร์ท Dive resort ที่มีสระว่ายน้ำ สระว่ายน้ำนี้ทำขึ้นมาแต่ไม่ได้ให้แขกลงไปว่ายน้ำนะ เอาไว้สอนดำน้ำสระก็ลึก 3 เมตร

11.6 Lead หรือครูทุกคนที่นี่ จะเน้นเรื่อง การอนุรักษ์ทุกคน จะมีการบรรยายสรุป brief ก่อน ลงทะเล

11.7 สถาบันค่าน้ำที่เกาะเต่าจะไม่เหมือน ที่อื่นๆ เพราะการทำธุรกิจสอนค่าน้ำนี้ต้องมีการมา ตรวจสอบ Audit ตลอดเวลา คือเราต้องการให้ที่นี่ เป็นต้นแบบ

11.8 เรื่องการอนุรักษ์ ที่นี้เราได้สนับสนุน ให้นักดำน้ำเก็บขยะ ที่เห็นเราเป็นคนผูก เป็นคน ช่อม การผูกที่ถูกต้องผูกให้ถูก

12. การวัดผล (Measurement) การวัดผล หรือตัวชี้วัดเรื่องการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เป็นการ กำหนดร่วมกันทั้งชุมชนและภาครัฐ โดยอาจมี นักวิชาการ หรือผู้เชี่ยวชาญมาให้ความช่วยเหลือ ซึ่งเมื่อกำหนดตัวชี้วัดแล้ว สภาพทางกายภาพ และ สภาพของทรัพยากรจะต้องดีและยั่งยืนขึ้น โดย อาจกำหนดค่าตัวชี้วัดตั้งนี้เพื่อติดตามและ ประเมินผลว่าเป็นไปตามแผนหรือไม่ผลการติดตาม และเฝ้าระวังคุณภาพน้ำทะเลผลการติดตามสภาพ ระบบนิเวศปัจจัยด้านกายภาพ และสุขภาพของแนว ปะการังขีดความสามารถในการรองรับของพื้นที่ ท่องเที่ยวความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว รวมถึง ความพึงพอใจของชุมชนและผู้ประกอบการ

13. การบริหารองค์กร (Organizing) ปัญหาหนึ่งที่พบในการบริหารจัดการเกาะเต่า คือ การ ขาดบุคลากร และงบประมาณไม่เพียงพอจัดให้มี อบรมบุคลากรให้เพียงพอในทุกสายงานที่จำเป็น บุคลากรต้องมีความรู้มีทักษะในการบริหารงาน จัดการพื้นที่รับประชาชนท้องถิ่นเข้าทำงานส่งเสริม ให้มีการฝึกอบรม เพื่อเสริมสร้างความรู้โดยการจัด สัมมนาให้มีความรู้เกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติ และแผนการจัดการจัดการพื้นที่พัฒนาประสิทธิภาพ การทำงานของบุคลากรจัดให้มีการสัมมนาความรู้

การช่วยเหลือถูกเงินกับนักท่องเที่ยว และ ผู้ประสบภัยทางทะเลและอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นจาก กิจกรรมการท่องเที่ยวทางทะเล และไปศึกษาดูงาน ในพื้นที่ที่มีระบบการจัดการที่ดี ในจังหวัดอื่น หรือ ต่างประเทศ เพื่อให้ทั้งเจ้าหน้าที่ภาครัฐและเอกชน เกิดความเข้าใจและนำสิ่งที่ประสบความสำเร็จ มาแล้วมาปฏิบัติ

14. การพัฒนาอย่างต่อเนื่อง (Development all time) การพัฒนาอย่างต่อเนื่องเป็นสิ่งสำคัญ เพราะหากต้องการใช้ทรัพยากรทางธรรมชาติอย่าง ยั่งยืนแล้ว ควรมีการตรวจสอบ ประเมินผล และ จัดทำแผนให้ดีขึ้นเรื่อยๆ ดังนั้น ภาครัฐต้องเป็นผู้ ขับเคลื่อนและนำทางในเรื่องนี้ด้วยการจัดให้มี โครงสร้างการจัดการพื้นที่อย่างชัดเจนจัดทำ โครงสร้างการบริหารงาน มีปรับปรุงกฎหมาย เกี่ยวกับพื้นที่และการคุ้มครองทางทะเลออก ระเบียบมาตรฐานเรือท่องเที่ยวแนวปะการังจัดจำ การใช้ประโยชน์ในรูปแบบต่างๆ อย่างยั่งยืนออก กฎหมาย จัดระเบียบเรื่องการทิ้งของเสียทั้งบนบก และทะเล จัดทำเรื่องการทิ้ง การคัดแยกขยะให้ดีขึ้น จัดทำวางแผนในเรื่องระบบน้ำเสียที่มาจากที่อยู่ อาศัย โรงแรม และรีสอร์ทต่างๆ

15. การสร้างความผูกพัน (Engagement) การที่จะรณรงค์การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ต้องอาศัย ความร่วมมือของชุมชนอย่างสูง และในทุกระดับชั้น ของชุมชน ดังนั้นมาตรการในการสร้างความ ผูกพัน คือการให้ความรู้เกี่ยวกับพื้นที่คุ้มครองทาง ทะเล กับชุมชน โดยเฉพาะเยาวชน รวมถึงการมีสื่อ ต่างๆ ในการประชาสัมพันธ์จัดเวทีแลกเปลี่ยนความ คิดเห็นระหว่างผู้เกี่ยวข้อง โดยอาจใช้เวทีชุมชนเป็น เครื่องมือในการดำเนินการจัดตั้งคณะกรรมการ ระดับท้องถิ่น เพื่อวางแผนพัฒนาศักยภาพ รวมถึง เผยแพร่ประชาสัมพันธ์ให้ชุมชนทราบถึงคุณค่าของ

พื้นที่คุ้มครองทางทะเล รวมถึงการรณรงค์การ
ท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบทั้งผู้ประกอบการ
ชุมชน และนักท่องเที่ยว ดดยอาจจะผ่านการจัดงาน
ประจำปี และจัดให้มีैयाวชนคนรุ่นใหม่พิทักษ์เกาะ
เต่า และจัดตั้งทีมกู้ภัยทางทะเล เป็นต้น

16. ความรัก ความห่วงเห่น (Love) ความรัก
ความห่วงเห่นในการรักษาทรัพยากรธรรมชาตินั้น
ต้องเกิดจากจิตสำนึก ความเข้าใจ ความตระหนัก
และความอยากที่จะเห็นการใช้ทรัพยากรอย่างมี
คุณค่า และสามารถใช้ได้ถึงคนรุ่นต่อไป

อภิปรายผลการวิจัย

จากวัตถุประสงค์ของการทำวิจัยในครั้งนี้
คือ ศึกษาสภาพปัจจุบันของการท่องเที่ยวเกาะเต่า
เพื่อกำหนดเนเป็นการบริหารจัดการการท่องเที่ยว
เกาะเต่าแบบบูรณาการ และเมื่อได้การจัดการ
บริหารจัดการการท่องเที่ยวการดำน้ำลึกเชิงบูรณา
การแล้ว ได้นำไปทำประชาพิจารณ์กับผู้เกี่ยวข้องไม่
ว่าจะเป็นทั้งชุมชน ผู้ประกอบการภาคเอกชน และ
ภาครัฐ โดยอาศัยเวทีประชาชนในการทำประชา
พิจารณ์ โดยได้ข้อสรุปดังนี้

1. เรื่องความปลอดภัย ชุมชนควรที่จะเป็น
เจ้าบ้านที่ดีในการสอดส่องดูแล เพื่อให้ันักท่องเที่ยว
มาเยือนเกิดความเชื่อมั่นในการท่องเที่ยว สำหรับ
ภาครัฐก็ควรเร่งปรับโครงสร้างพื้นฐานในเรื่องไฟ
ส่องสว่าง ถนนในการสัญจร การออกกฎระเบียบ
ต่างๆ ในการเดินเรือ การกำหนดขอบเขตในการดำ
น้ำ และหากเป็นส่วนของผู้ประกอบการ เช่น คนขับ
เรือควรมีใบอนุญาตที่ถูกต้อง และปฏิบัติตามกฎ
ความปลอดภัยอย่างถูกต้อง

2. ความร่วมมือ ควรให้ความร่วมมือกับภาครัฐ
ในเรื่องต่างๆ เช่น การคัดแยกขยะบนเกาะ การ
ก่อสร้างให้ถูกแบบตามที่ทางการกำหนด

3. ความเป็นหนึ่งเดียว ชุมชนต้องมีความ
เข้มแข็งในการร่วมมือกันพัฒนาชุมชน และการ
ท่องเที่ยว ไม่ควรแก่งแย่งกัน หรือชิงนักท่องเที่ยว
ด้วยการตัดราคา ซึ่งอาจจะนำมาซึ่งการท่องเที่ยวที่
ไม่มีคุณภาพ สำหรับผู้ประกอบการเองก็เช่นกัน
ควรมีการรวมตัวกันในการกำหนดกรอบความ
ร่วมมือในการทำธุรกิจ

4. การรักษาสมดุลย์ ทั้งชุมชน และ
ภาคเอกชนควรมีความเห็นและการมีส่วนร่วมในการ
ที่ให้ทรัพยากรทางธรรมชาติได้พักฟื้น โดยอาจจะ
ร่วมกันกำหนดให้มีการหยุดการท่องเที่ยวเป็นระยะ
เพื่อให้ธรรมชาติได้พักฟื้นและกลับคืนมาใหม่

5. ชีตความสามารถ เมื่อมีนักท่องเที่ยวม
าเยือนมากขึ้นทุกปี และมีการใช้ทรัพยากร ชุมชนซึ่ง
เป็นเจ้าของพื้นที่ต้องร่วมมือกับภาคเอกชน หากไม่
กำหนดการรองรับนักท่องเที่ยวแล้ว เมื่อนักท่อง
เที่ยวเข้ามาเกิด ก็จะทำให้เกิดการทำลาย ทั้งทรัพยากร
และสิ่งแวดล้อม ดังนั้นชุมชนควรที่จะร่วมมือและ
ตกลงกันในเรื่องขีดความสามารถในการรองรับ
นักท่องเที่ยว ต่อวัน ต่อเดือน และต่อปี เพื่อให้การ
ท่องเที่ยวเป็นไปได้อย่างยั่งยืน และอุป้ตลอดไป

6. การพัฒนาความรู้ ต้องมีการแลกเปลี่ยน
ทำความเข้าใจและนำความรู้ไปถ่ายทอดระหว่าง
ชุมชน เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจในการจัดการ
กับทรัพยากรที่มีอยู่ว่าจะบริหารอย่างไร โดยอาจจะ
เรียนรู้จากนักวิชาการ หรือเจ้าหน้าที่ภาครัฐให้
ความรู้กับชุมชน หรือเปิดเป็นศูนย์สาธิต ศูนย์นำ
ร่องการเรียนรู้เพื่อถ่ายทอดสู่คนรุ่นต่อไปด้วย

7. การคิดนอกกรอบ เนื่องจากการการ
ท่องเที่ยวดำน้ำ เป็นสิ่งที่สร้างรายได้ให้กับชุมชน
หากใช้ทรัพยากรโดยไม่ระวังวันหนึ่งก็จะหมดไป
ดังนั้น การวางปะการังเทียม การจมนเรือเพื่อเป็นจุด
ดำน้ำ ถือเป็นตัวอย่างของการคิดนอกกรอบในการ

หันเห ดึงความสนใจของนักดำนํ้า ไม่ให้ไปรบกวน
ธรรมชาติมากเกินไป

8. บุคคลากร หรือผู้เชี่ยวชาญ ภาครัฐต้อง
เป็นผู้ที่ให้การสนับสนุน ไม่ว่าจะ เป็นเรื่องการให้
ความรู้กับชุมชน ในเรื่องการบริหารจัดการ
ทรัพยากร การจัดการความรู้ในเรื่องต่างๆ เพื่อให้
ชุมชนเกิดความเข้าใจ

9. การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ภาครัฐจะมี
ส่วนมากในการพัฒนาในเรื่องของการเข้าถึงแหล่ง
ท่องเที่ยว เช่น การสร้างศูนย์บริการนักท่องเที่ยว
เพื่อให้ข้อมูลต่างๆ กับนักท่องเที่ยว ป้ายบอกทาง
ต่างๆ ที่เป็นภาษาหลัก เนื่องจากเกาะเต่ามี
นักท่องเที่ยวหลากหลายสัญชาติมาเยือน

10. การจัดการ ปัจจุบันเกาะเต่าไปตั้งขึ้นเป็น
เทศบาลนคร โดยมีนายกเทศมนตรีเป็นผู้
บริหารงาน รวมถึงการออกกฎระเบียบต่างๆ ให้
เหมาะสมกับการเื้ออำนวยการท่องเที่ยว เช่น การ
จัดการจราจร การกำหนดแบบก่อสร้างที่ต้องมี
อุปกรณ์ในการบำบัดน้ำเสียก่อนจะทิ้งลงสู่
ธรรมชาติ ดังตั้งภาครัฐจะต้องมีความเข้มงวดใน
การบังคับใช้กฎหมายในเรื่องต่างๆ

ทั้งนี้จากทุกเรื่องในการกำหนดการบริหาร
จัดการ จะต้องมี การวัดความสำเร็จที่จะต้องตกลง
ร่วมกันทั้งชุมชน ภาครัฐ และภาคเอกชนว่าจะทำให้
การท่องเที่ยวที่ยั่งยืนได้อย่างไร โดยไม่ได้มองแต่

รายได้เพียงอย่างเดียว เช่น ความสุขของคนใน
ชุมชน ความสุขของนักท่องเที่ยว คุณภาพของน้ำ
ทะเล สิ่งแวดล้อม ต่างๆ โดยทุกภาคส่วนต้อง
ร่วมกันกำหนด เพื่อสร้างความผูกพันความรักและ
ความห่วงใยในการใช้ทรัพยากร โดยต้องสร้าง
จิตสำนึก ความรักให้เกิดขึ้นในชุมชนให้ได้ และมี
การพัฒนาที่ต่อเนื่องและบูรณาการในทุกส่วน เพื่อ
รักษาทรัพยากรอันมีค่าให้ยั่งยืนเพื่อนำรายได้สู่
ชุมชน

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ยังพบปัญหาที่เกี่ยวข้องใน
เรื่องต่างๆ ที่มีผลต่อการท่องเที่ยวการดำน้ำลึกใน
เกาะเต่า เช่น การขาดงบประมาณที่ไม่เพียงพอของ
ภาครัฐในการบริหารงานของเทศบาล เพื่อนำมา
พัฒนาในเรื่องต่างๆ เช่นโครงสร้างพื้นฐาน ถนน น้ำ
ไฟฟ้าเพื่อความปลอดภัย การกำจัดขยะ สิ่งเหล่านี้
เป็นผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการท่องเที่ยว ก๊าซขาด
แคลนบุคลากรในการทำงานและบุคลากรที่มี
ความรู้ความสามารถในการพัฒนา รวมถึงแรงงาน
ต่างชาติที่เข้ามารับจ้างทำงาน หรือใช้แรงงาน เช่น
การมาเป็นคนงานก่อสร้าง ทำงานบนเรือ ซึ่งยังขาด
การบริหารการควบคุมที่ถูกต้อง

เอกสารอ้างอิง

Professional Association of Diving Instructors–PADI. (2016). https://www.padi.com/sites/default/files/documents/about-padi/statistics/PADI_2016_WW_Statistics.pdf

ฉันทิช วรรณถนอม. (2552). *อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว*. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัดสามลดา.

สุภาวงศ์ จันทวานิชม. (2555). *วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ*. กรุงเทพฯ: ตำนานวิชาการพิมพ์.

	Name:	Dr. Thumrongsak Damrongsiri
	Address:	48 Sukumvit 101/1 Bangna Prakanong Bangkok 10260 Thailand
	Education:	Ph.D. in Tourism Management University of Phayao
	Work:	Assistant General Manager DKSH (Thailand) Limited